

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **E. C., IČO: 471 40 011**, se sídlem v Praze 9, Manželů Dostálových 1215, zastoupen Mgr. Janem Nussbergerem, advokátem v Praze 3, Čajkovského 8, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem v Praze 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústředního inspektorátu žalované ze dne 12. 1. 2011, č. j. ČOI 97682/10/O100/1000/10/11/Chl/Št,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 28. 3. 2011 domáhal přezkoumání rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, (dále jen „žalovaný správní orgán“), ze dne 12. 1. 2011, č. j. ČOI 97682/10/O100/1000/10/11/Chl/Št, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. 10/1235/10/34 ze dne 29. 9. 2010.

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z porušení povinnosti stanovené v § 3 písm. a) a spáchání deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 22. 2. 2011, kterého se dopustil tím, že jako prodávající (poskytovatel osobní taxislužby) při kontrolní jízdě dne 22. 4. 2010 účtoval celkovou částku ve výši 183 Kč namísto nejvyšší přípustné částky 120 Kč, vyplývající z nařízení Rady hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, a dále z porušení povinnosti stanovené v § 12 odst. 1 a spáchání deliktu podle § 24

odst. 7 písm. h) téhož zákona, kterého se dopustil tím, že při téže kontrolní jízdě neinformoval spotřebitele o ceně poskytované služby v souladu s cenovými předpisy a spotřebitel tak v okamžiku nabídky nebyl seznámen s plnou cenou. Za tyto správní delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000 Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaný správní orgán se s hodnocením správního orgánu prvního stupně ztotožnil a veškeré námitky žalovaného shledal nedůvodnými.

Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť se žalovaný orgán dostatečně nevypořádal s jeho námitkami a nevyjádřil úvahy, jež ho vedly k zamítnutí odvolání. Konkrétně se žalovaný orgán prakticky nezabýval tvrzeními ohledně existence ceníku a jeho umístění ve vozidle a jen formálně a nekonkrétně se zabýval námitkou, že orgán prvního stupně smísl znaky skutkové podstaty a okolnosti podstatné pro stanovení výše pokuty. I v případě, že by žalobce neuplatnil konkrétní námitky proti skutkovým zjištěním, bylo přitom povinností správních orgánů skutkový stav řádně zjistit. Žalovaný orgán dále bez náležitého odůvodnění přejal neodpovídající úvahu o tom, že podstatnou skutečností je místo spáchání deliktu (území města Praha), a dokonce sám předestřel hypotetickou a spekulativní úvahu, že s narůstající trasou jízdy by narůstal i rozdíl mezi cenou účtovanou a cenou správnou. Vzhledem k tomu žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný orgán k námitkám žalobce ve svém vyjádření zdůraznil, že podané odvolání ve skutečnosti žádné námitky neobsahovalo, když žalobce jen zopakoval své dříve uplatněné výhrady. Jestliže se však správní orgán prvního stupně s těmito námitkami dostatečně vypořádal, žalovaný orgán neměl důvod do svého rozhodnutí přepisovat obsah jeho rozhodnutí. Podle názoru žalovaného orgánu nelze jeho rozhodnutí posuzovat izolovaně, jak to učinil žalobce. Správní orgán zjistil stav věci řádně a bez důvodných pochybností a zohlednil okolnosti svědčící jak ve prospěch, tak v neprospěch žalobce. Obě rozhodnutí jsou zákonná, posouzení právních otázek správné a dodrženy byly rovněž zásady správního rozhodování. Žalovaný orgán proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního jak žalobce, tak i žalovaný správní orgán s takovýmto postupem soudu souhlasili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadený zásah žalovaného podle § 87 odst. 1 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu, neboť rozhodoval pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Veškeré žalobní námitky spočívají v tom, že se odvolací orgán podle názoru žalobce vůbec nevypořádal, anebo jen nedostatečně, s jeho odvolacími námitkami. Úvodem žalobce konstatoval, že žalovaný orgán ve svém rozhodnutí nikterak blíže nespecifikoval, jaké úvahy

jej vedly k zamítnutí odvolání a potvrzení prvostupňového rozhodnutí, a v podstatě pouze schválil jeho správnost, aniž by své závěry podrobněji odůvodnil. Toto tvrzení je však samo o sobě příliš obecné, neboť nepoukazuje na žádný konkrétní nedostatek napadeného rozhodnutí; to lze přezkoumat toliko v mezích dostatečně určitých žalobních bodů, namítajících konkrétní nedostatky napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o námitku, že se žalovaný orgán nevypořádal s tvrzeními žalobce ohledně přítomnosti a umístění ceníku ve vozidlu, soud žalobci přisvědčuje, že žalovaný orgán ji skutečně zcela opomenul. Žalovaný orgán tak porušil ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle nějž je třeba v odůvodnění rozhodnutí uvést mj. to, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníků. Ani v případě, kdy jsou odvolací námitky totožné s dříve uplatněnými námitkami, citované ustanovení neumožňuje správnímu orgánu je zcela přehlédnout, avšak může např. na tuto skutečnost upozornit s tím, že se s touto argumentací již úplně a přesvědčivě vypořádal správní orgán prvního stupně. Tato vada řízení však v nyní posuzované věci nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Na tomto místě je třeba připomenout, že z hlediska soudního přezkumu tvoří odvolací rozhodnutí s rozhodnutím prvostupňovým jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 88/2009 - 48 ze dne 19. 11. 2009). Jestliže byly námitky účastníka řízení náležitě vypořádány již v prvním stupni, nemůže pouhá skutečnost, že se žalovaný orgán nevypořádá s obsahově totožnými odvolacími námitkami, způsobit nezákonnost jeho rozhodnutí; z hlediska posouzení zákonnosti správního rozhodnutí je rozhodující, zda byly veškeré námitky vznesené účastníkem v průběhu řízení v tomto řízení vypořádány v souladu se zákonem.

Správní orgán prvního stupně se s veškerými námitkami žalobce ohledně přítomnosti a umístění ceníků, uplatněnými v námitkách ze dne 27. 4. 2010 a potvrzenými vyjádřeními ze dne 21. 6. 2010 a 8. 9. 2010, náležitě vypořádal na straně 3 rozhodnutí a soud se s jeho stanoviskem ztotožňuje. Správní orgán popsal důkazní význam kontrolního protokolu pro zjištění skutkového stavu a k tvrzením žalobce, že magnetický ceník umístěný na vozidle musel v průběhu jízdy nepozorovaně spadnout a ceník položený na palubní desce rovněž spadl na zem, uvedl, že v dané věci je podstatné, že žalobce spotřebitele v rámci nabídky ani při vyúčtování s cenou služby nijak neseznámil, což vyplývá z obsahu kontrolního protokolu, podle nějž se ceník nenacházel v době nástupu ani uvnitř ani vně vozidla; spotřebitel ostatně není povinen ceník ve vozidle hledat a existenci magnetického ceníku vně vozidla žalobce nijak nedoložil.

Soud k tomu podotýká, že z fotografií pořízených po zastavení vozidla je zřejmé, že na sedadle spolujezdce leží složka s písemnostmi, avšak z dříve pořízeného videozáznamu, konkrétně ze vzpřímenosti posedu, nepřítomnosti předklánění a vertikálního pohybu pravé ruky žalobce je zřejmé, že tuto složku nezvedal z podlahy před sedadlem spolujezdce, nýbrž vytáhl ji buď z pravé kapsy, nebo z úložného prostoru mezi předními sedadly (CD I., čas 1:47). Jednalo se o průhlednou složku s dokumenty, na první pohled nijak nepřipomínající ceník, která, i pokud by byla položena na palubní desce – nikoli tedy připevněna na viditelném místě –, by nemohla informovat spotřebitele o ceně nabízené služby; soud zde přisvědčuje správnímu orgánu, že spotřebitel není povinen prozkoumávat interiér vozidla a prohledávat odložené složky s listinami patřící řidiči, jestli se v nich náhodou nenachází ceník, aby se mohl s cenou nabízené služby seznámit; to bylo naopak povinností žalobce. Ač žalobce uvedl, že odpadnutí magneticky přichyceného ceníku není ničím mimořádným – a tedy s touto okolností, jakož i s nepříznivými následky s ní spojenými zjevně počítal – takové

umístění ceníku na svém vozidle žádným způsobem nedoložil (např. staršími fotografiemi), jak upozornil již správní orgán. Tato argumentace žalobce byla podle názoru soudu ryze účelovou. Správní orgán prvního stupně se s veškerými argumenty týkajícími se přítomnosti a umístění ceníku ve vozidlu vypořádal; žalobce přitom s jeho závěry nepolemizoval, nepokusil se je argumentačně vyvrátit ani neuvedl žádné nové skutečnosti, nýbrž toliko namítl, že „*se správní orgán nedostatečně vypořádal s obsahem mých stanovisek týkajících se okolností seznámení zákazníka s cenou služby tj. s mými stanovisky týkajících se situace, která nastala ohledně ceníků*“. Za těchto okolností soud konstatuje, že nevypořádání se s touto námitkou v rozhodnutí o odvolání představuje vadu řízení, nezpůsobuje však nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Pokud žalobce ve vztahu ke skutkovým zjištěním ohledně předražení uvedl, že ani nevznesení konkrétních námitek nezbavuje správní orgán povinnosti řádně zjistit skutkový stav, soud s tímto obecným tvrzením souhlasí, není z něj však zřejmé, co z něj žalobce vyvozuje ve vztahu k tvrzené zákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud se proto tímto krajně neurčitým žalobním bodem více zabývat nemohl.

K námitce, že se správní orgán vypořádal s námitkou ohledně směšování znaků skutkové podstaty a okolností podstatných pro stanovení výše pokuty formálně a nekonkrétně, soud podotýká, že odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto bodu skutečně je formulováno značně obecně, když žalovaný orgán toliko konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí „*obsahuje úvahy, ze kterých zřetelně vyplývá, jakým způsobem správní orgán hodnotil okolnosti, resp. závažnost zjištěného jednání,*“ povaha odůvodnění však byla předurčena vymezením odvolací námitky, podle níž správní orgán „*při hodnocení dle ust. §24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele [...] směšuje znaky skutkové podstaty správního deliktu a okolností podstatné pro stanovení výše pokuty, což je nesprávný postup,*“ aniž by však žalobce jakkoli rozvedl, v čem konkrétně toto směšování spatřuje, které z uvedených znaků byly takto nesprávně hodnoceny. S takto neurčitým tvrzením se žalovaný orgán vypořádal obdobně neurčitým způsobem, neboť mu obsah odvolací námitky konkrétnější argumentaci neumožnil. Žalobní námitka tudíž není důvodná.

Žalobce napadenému rozhodnutí dále vyčetl, že přejalo zákonu neodpovídající úvahu, že je v dané věci podstatné místo spáchání deliktu, konkrétně území hl. města Prahy. Správní orgán prvního stupně při stanovení výměry sankce shledal tuto skutečnost jako podstatnou, neboť podle jeho názoru lze předpokládat, že mezi spotřebiteli budou ve větší míře zastoupeni cizinci, a tudíž je třeba dbát dobré pověsti hl. města Prahy. Tento žalobní bod je rovněž dosti neurčitý, neboť žalobce neupřesnil, proč tato úvaha podle jeho názoru neodpovídá zákonu, lze k němu však uvést následující. Je všeobecně známou skutečností, již žalobce ostatně nezpochybňuje, že se v Praze vyskytuje nadprůměrný počet cizojazyčných osob, a právě zkušenosti těchto osob s taxislužbou po dlouhou dobu spoluvytvářely negativní obraz hl. města Prahy v zahraničí, jež mohl ovlivňovat počet přicestovávších turistů a jejich chování [podle prohlášení České obchodní inspekce je nepoctivost některých pražských taxikářů již nechvalně známá i v zahraničí, a to až do té míry, že před ní varují i v renomovaných turistických průvodcích (<http://www.coi.cz/jak-proti-nepoctivosti-taxikaru-nk505>); z četných zpráv sdělovacích prostředků srov. např. článek Hospodářských novin ze dne 22. 1. 2010: *Taxikáři okrádají mň, cizinci jim ale nevěří*, www.ihned.cz]. Dobré jméno hl. m. Prahy tedy je zájmem hodným ochrany (představuje ostatně i jeden z důvodů přijetí předmětné závazné

úpravy maximální ceny osobní taxislužby) a správní orgány tuto svou úvahu srozumitelným způsobem odůvodnily.

Za zcela spekulativní žalobce označil tvrzení žalovaného, že naúčtovaná cena překročila nejvyšší přípustnou cenu toliko o 63 Kč, avšak pokud by se trasa jízdy prodlužovala, narůstal by i tento rozdíl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný tohoto argumentu užil v návaznosti na odvolací námitku, že hodnocení rozdílu v procentech (52,5 %), provedené správním orgánem prvního stupně, není případné. Tvrzení správního orgánu předně není spekulací, nýbrž závěrem logicky vyplývajícím ze zjištěných skutečností: podle údajů obsažených v prvostupňovém rozhodnutí žalobce účtoval vyšší než dovolenou částku toliko za jeden kilometr jízdy, a sice 50 Kč/km namísto 28 Kč/km. Jednoduchým výpočtem tak lze zjistit, že s každým ujetým kilometrem roste rozdíl mezi skutečně účtovanou a nejvyšší dovolenou částkou, pokud je vyjádřen absolutní částkou (např.: 1 km = 22 Kč; 2 km = 44 Kč; 3 km = 66 Kč; atd.). Procentuální vyjádření je významné potud, že rozdíl 63 Kč je nepochybně méně závažný např. u celkové ceny 983 Kč než u ceny 183 Kč, rozsah předražení v posuzovaném případě lépe vyplyne právě při tomto vyjádření, byť ani absolutní částka není bez významu (rozdíl 52,5 % by se jevil závažněji u částky 983 Kč než u částky 183 Kč. Z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán bral v potaz oba způsoby vyjádření, tudíž postupoval správně; námitka není důvodná.

Nad rámec nezbytného odůvodnění Městský soud v Praze podotýká, že se při přezkumu napadeného rozhodnutí zabýval rovněž otázkou, zda toto rozhodnutí či řízení předcházející jeho vydání není zatíženo vadami, k nimž by musel přihlédnout i bez návrhu, či zda se nejedná o akt nicotný.

Podle § 77 odst. 1 věty první správního řádu je nicotným takové rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je nicotným takový správní akt, „*který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti*“ (usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 A 76/2001 - 96 ze dne 22. 7. 2005).

Zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění tehdy účinném, v § 23 odst. 1 stanoví, že dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem provádí Česká obchodní inspekce, a to s výjimkami uvedenými v tomto ustanovení, mezi něž však povinnosti podle § 3 písm. a) a § 12 odst. 1 nespadají. Cenovým předpisem, který žalobce v dané věci porušil, bylo nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, vydané na základě § 4a zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen. Podle odstavce 1 písm. a) naposled uvedeného ustanovení může obec v rozsahu a za podmínek stanovených v rozhodnutí ministerstva nařízením obce mimo jiné stanovit maximální ceny, pokud nejsou stanoveny ministerstvem. Podle odstavce 2 téhož ustanovení obecní úřad provádí cenovou kontrolu a obecní úřad ukládá, vybírá a vymáhá

pokuty za porušení cenových předpisů. Jelikož je toto zmocnění ve vztahu k § 23 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ustanovením speciálním, jak vyplývá z jeho užšího rozsahu a zvláštní povahy zmocňující k doзору právě pro případ dodržování předpisů vydaných podle odstavce 1, správním orgánem příslušným k projednání předmětného správního deliktu nebyla Česká obchodní inspekce (dále jen „ČOI“), nýbrž Magistrát hlavního města Prahy.

Soud tedy stál před otázkou, zda je popsán nedostatek věcné příslušnosti natolik závažný, tedy „absolutní“, že způsobuje nicotnost přezkoumávaného aktu, nebo zda se jedná o méně závažnou vadu řízení, jež takové následky nemá. Vyšel přitom z právního názoru Nejvyššího správního soudu, vysloveného v rozsudku č. j. 6 Ads 87/2013 - 131 ze dne 23. 4. 2014. V něm tento soud posuzoval situaci, kdy podle § 16 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách, rozhodla namísto Státní veterinární správy Státní zemědělská a potravinářská inspekce. Nejvyšší správní soud k věcné příslušnosti uvedl, že se jedná o institut sloužící „*k určení, který z orgánů nadaný obecně pravomocí rozhodovat o právech a povinnostech osob ve veřejné správě bude rozhodovat v konkrétní věci. Věcnou příslušnost samozřejmě nelze vymezovat individuálně, tj. s ohledem na každý jednotlivý společenský vztah, nýbrž druhově: právo vytváří okruhy věcí spojených vnitřní podobností, definuje je společnými znaky a tyto skupiny obsahově spřízněných věcí pak svěřuje k rozhodování jednotlivým správním orgánům. Absolutní nedostatek věcné příslušnosti nastává tehdy, jestliže o věci nerozhoduje orgán k tomu určený, nýbrž orgán jiný – takový, jemuž jsou k rozhodování svěřeny věci obsahově odlišné*“ (podtrženo zdejší soudem). V posuzované věci tak Nejvyšší správní soud naznal, že již z ustanovení § 16 odst. 1 zákona o potravinách „*jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka je nepochybně orgánem kompetentním ke kontrole potravin (a to včetně kontrol balených sýrů, avšak za jiných podmínek, než v tomto případě), nelze proto bez dalšího konstatovat, že k vydání rozhodnutí ve správním řízení nebyly orgány Státní zemědělské a potravinářské inspekce vůbec věcně příslušné*“.

Situace v nyní posuzované věci je podle názoru zdejšího soudu obdobná. ČOI je věcně příslušná k doзору nad dodržováním povinností stanovených cenovými předpisy, včetně dodržování ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy [§ 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 31. 12. 2013], avšak v tomto konkrétním případě, při kontrole cenových předpisů vydaných obcí na základě § 4a odst. 1 zákona č. 265/1991 Sb., je k ukládání pokut příslušný Magistrát hl. m. Prahy. Nelze tedy říci, že je ČOI věcně absolutně nepřísušným správním orgánem, neboť jsou mu k rozhodování svěřeny obsahově shodné věci. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nicotným správním aktem, ač bylo vydáno věcně nepřísušným orgánem. Na tomto místě je třeba opětovně zdůraznit, že nicotnými jsou toliko akty trpící skutečně těmi nejzávažnějšími vadami, vadami natolik závažnými, že dotčené akty již nelze vůbec považovat za rozhodnutí; intenzity shora uvedených případů však tato vada zjevně nedosáhla.

K vadám řízení, které nebyly žalobcem výslovně namítány, je soud podle ustálené judikatury správních soudů oprávněn přihlédnout jedině tehdy, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů. Soudy tedy nepřihlíží k těmto vadám z moci úřední vždy, ale jen v případě, kdy napadené rozhodnutí vůbec není způsobilé přezkumu z hlediska žalobních námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 6/2010 - 60 ze dne 27. 4. 2011. Jelikož žalobce takovou námitku nevzněl a tato vada nijak nebránila v přezkumu napadeného rozhodnutí z hlediska žalobních bodů, soud k ní nemohl přihlédnout.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil

zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

O nákladech řízení rozhodl soud dle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. října 2014

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová